

Sygn. akt IV U 1485/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania K. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 7 października 2014 roku nr (...)

w sprawie K. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu K. R. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 01 sierpnia 2014 roku do 30 kwietnia 2016 roku.

Sygn. akt IV U 1485/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 lipca 2015 roku

Decyzją z dnia 7 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił K. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, wskazując w uzasadnieniu, iż orzeczeniem z dnia 25.09.2014 r. komisja lekarska ZUS orzekła brak niezdolności do pracy po stronie ubezpieczonego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł K. R., domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Na uzasadnienie ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z tą decyzją, która jak podniósł jest niezgodna ze stanem faktycznym.

W pisemnej odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, wskazując, że wobec uznania, przez komisję lekarską ZUS braku niezdolności do pracy ubezpieczonego w związku z wypadkiem przy pracy, zasadnie odmówiono mu praw do renty, a odwołanie nie wnosi żadnych nowych okoliczności, które miałyby wpływ na wynik sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. R. urodzony w dniu (...)roku, posiada wykształcenie zawodowe jako mechanik, ostatnio pracował jako dozorca.

Ubezpieczony w okresach od 1.10.1996 r. do 1.09.2001 r., od 1.05.2002 r. do 31.07.2004 r. oraz od 1.12.2004 r. do 31.07.2014 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, natomiast w okresie od 1.08.2004 r. do 30.11.2004 r. pobierał rentę szkoleniową.

Dowód: akta ZUS

W dniu 16.06.2014 r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek do ZUS o świadczenie rentowe.

W wyniku rozpatrzenia wniosku zarówno orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 28.08.2014 r., jak i orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 25.09.2014 r. stwierdzono, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Było to podstawą do wydania odmownej decyzji ZUS z dnia 7.10.2014 r., od której ubezpieczony złożył odwołanie.

Dowód: akta ZUS

W toku niniejszego postępowania sądowego u odwołującego się stwierdzono:

- stan po otwartym zwichnięciu prawego stawu skokowego ze złamaniem kostki bocznej,
- wtórne zaawansowane zmiany zwyrodnieniowo-zniekształcające stawu skokowego prawego z przewlekłym zespołem bólowym.

Opiniowany w wyniku wypadku w kopalni w 1995 r. doznał urazu stawu skokowego prawego. Następstwem tego urazu jest dysfunkcja stawu. W badaniu fizykalnym stwierdzono deformację obrysów stawu skokowego, zmniejszenie masy mięśniowej podudzia prawego o 3 cm, ograniczenie zgięcia grzbietowego stopy o 30 stopni, całkowity brak zgięcia podszwowego, zmiany deformacyjne na śródstopiu prawym ze znaczną bolesnością przy próbie ruchu w pełnym zakresie, brak supinacji i pronacji, niewydolny, utykający chód na prawą kończynę dolną. Powyższa dysfunkcja kończyny dolnej prawej ma związek przyczynowo - skutkowy z wypadkiem przy pracy w 1995 r. i nadal powoduje niezdolność do pracy, tak zgodnej z wykształceniem, jak i w przeszłości wykonywanej.

Opiniowany jest zakwalifikowany do leczenia operacyjnego w lutym 2016 r. i zdecydowanie wymaga takiego leczenia – wymiany stawu lub artrodezy stawu.

Aktualnie odwołujący jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do kwietnia 2016 r.

Dowód: - opinia sądowo -lekarska z dnia 10.03.2015 r., k. 8-10,

- dokumentacja medyczna – akta ZUS.

Powyższy stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych i urzędowych oraz opinii biegłego lekarza sądowego.

Sąd, ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, podzielił w całości wnioski płynące z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii, który po osobistym przebadaniu ubezpieczonego oraz wnikliwej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, przy wykorzystaniu fachowej wiedzy medycznej, dokonał prawidłowej diagnozy jego schorzeń. Opinia sporządzona została przez biegłego sądowego posiadającego odpowiednie kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, jest przy tym rzetelna, kompletna i wewnętrznie spójna.

Opinia spełniła nadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych określone w art.278 kpc i art.285 kpc, zaś w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby podważyć zaufanie do wiedzy czy bezstronności biegłego, również strony postępowania nie wniosły do niej żadnych merytorycznych zarzutów.

Dokumenty dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Ich treść i forma nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważyłyby wiarygodność tej kategorii dowodów i

godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc).

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 167 poz. 1322 ze zm.) - ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej stał się niezdolny do pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Z kolei art. 17 ust. 1 powołanej ustawy statuuje, iż przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powstaje w warunkach, o których mowa powyżej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 748).

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy).

Zgodnie z art. 13 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W oparciu o zgromadzoną w sprawie dokumentację oraz opinię biegłego z zakresu ortopedii należało zmienić zaskarżoną decyzję i przyznać odwołującemu się rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy począwszy od 1.08.2014 r. do 30.04.2016 r.

Biegły sądowy w sporządzonej opinii wykazał, że odwołujący cierpi na stan po otwartym zwichnięciu prawego stawu skokowego ze złamaniem kostki bocznej oraz wtórne zaawansowane zmiany zwyrodnieniowo-zniekształcające stawu skokowego prawego z przewlekłym zespołem bólowym.

Opiniowany w wyniku wypadku w kopalni w 1995 r. doznał urazu stawu skokowego prawego. Następstwem tego urazu jest dysfunkcja stawu. W badaniu fizykalnym stwierdzono deformację obrysów stawu skokowego, zmniejszenie masy mięśniowej podudzia prawego o 3 cm, ograniczenie zgięcia grzbietowego stopy o 30 stopni, całkowity brak zgięcia podszwowego, zmiany deformacyjne na śródstopiu prawym ze znaczną bolesnością przy próbie ruchu w pełnym zakresie, brak supinacji i pronacji, niewydolny, utykający chód na prawą kończynę dolną. Powyższa dysfunkcja kończyny dolnej prawej ma związek przyczynowo - skutkowy z wypadkiem przy pracy w 1995 r. i nadal powoduje niezdolność do pracy, tak zgodnej z wykształceniem, jak i w przeszłości wykonywanej. Opiniowany jest zakwalifikowany do leczenia operacyjnego w lutym 2016 r. i zdecydowanie wymaga takiego leczenia – wymiany stawu lub artrodezy stawu. Aktualnie odwołujący jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do kwietnia 2016 r.

Z uwagi na powyższe, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję poprzez przyznanie odwołującemu się renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1.08.2014 r., tj. od dnia następującego po dacie, w której ubezpieczony utracił prawo do uprzednio przyznanej renty, do 30.04.2016r., biorąc za podstawę powołane przepisy ustaw oraz art. 477¹⁴§2 k.p.c.